

СУМКУР

ЈЕŽ

„ЈЕŽ“ KOD BIROKRATA

1 — Vi tvrdite da seljaci neće da prodaju. A jeste li nešto preduzeli na terenu?
— Nismo, ali smo uštedjeli putne troškove.

2 — Proizvođači ne znaju koji će im se proizvodi otkupljivati i po kojoj cijeni?
— Zašto ne traže aktom službene dispozicije?

3 — Zašto ne nagrađujete osoblje prema efektu rada?
— E, hoćete da vršimo otkup, transport, distribuciju, kontrolu i još da se bakćemo efektom rada?

4 — Sta vi zovete sigurnim rejonima za otkup?
— Kad dođemo na stanicu i nađemo sve upakovano.

TAMO AMO PO SVIJETU

SITNE VESTI * SITNE VESTI * SITNE VESTI

STEDLJIVA POLICIJA

tsjek unutrašnjih poslova u Teheranu postići će ovog mjeseca znatu uštedu u hrani, pošto tridesetica zatvorenika, viših oficira iz Azerbejdžana štrajkuju gladu.

Kako piše list „Kijane Iran“, ziga da će ove uštide postati i mnogo veće, pošto je policija spremna da na štrajk natjera i druge zatvorenike.

IZLIŠAN POSAO

neoslobodenoj Kini trebalo je da bude sazvana Velika narodna skupština. Međutim, Cang Kaj Sek je odbio da je sazove. Svoju odluku general je motivisao time što ionako sve zakone i odluke donose Amerikanci, a ne Narodna skupština.

SAJAN USPJEH

Policija atinske „vlade“ preduzela je veliku ofanzivu u Atini i Pireju, koja se završila neviđenim uspjehom: uhapšeno je skoro hiljadu golorukih građana. Vladine trupe nisu imale gubitaka.

EKSTERITORIJALNA AMERIKA

Vašingtonu se priprema plan o otcjepljenju Rura od Njemačke i stvaranju jedne „eksteritorijalne jedinice“. Povodom ovoga dao je predstavnik američkog Ministarstva spoljnih poslova sljedeću izjavu:

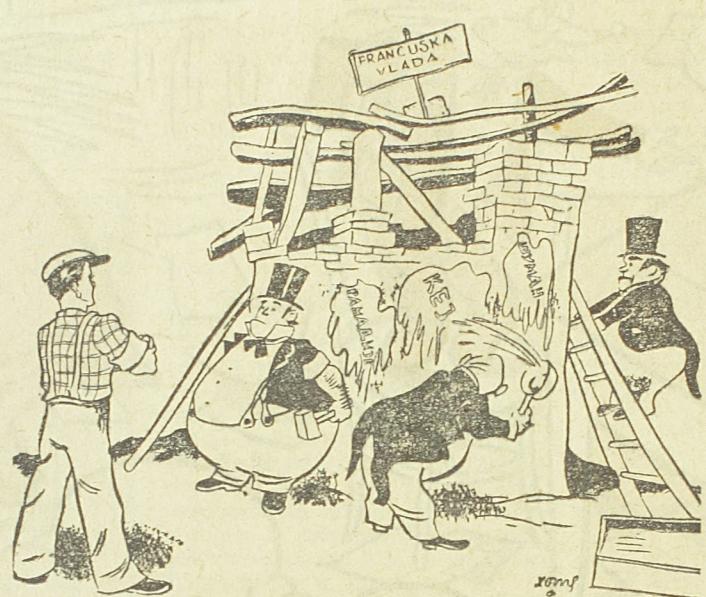
„Naš prvoibni plan bio je da dio Rur, kako stoji, prenesebrodovima i avionima u Ameriku. Međutim, kako su iskrsele mnoge tehničke nezgode, mi se zadovoljavamo time da zasada načinimo od Rura njemačku „eksteritorijalnu jedinicu“ ili, drugim riječima, američku teritorijalnu jedinicu. Ovom novom pravnom formulacijom njemački narod nije ništa izgubio, jer ćemo im mi dozvoliti da i dalje rade u našim rurskim rudnicima.“

SITNE VESTI * SITNE VESTI * SITNE VESTI

„MASTAN“ ZALOGAJ

ZAKRPE

— Ne pomažu zakrpe. Treba tu, gospodo, zidati novu kuću.

U kom se sručaju jede biftek u Danskoj

„Svima gostima, a naročito ljudjeljima bifteka, dužan sam da obratim pažnju na slijedeću činjenicu. Ako kakvim čudnim slučajem nađete riječ „biftek“ u jelovniku nekog kopenhaškog restorana, morate biti svjesni toga da se u današnje vrijeme pojavi takvog jela može objasniti samo na taj tužan način da je to konje.

tina ili parče neke sirote, stare, neuhranjene krave čiji se dio pojavio na stolu samo zato, što je kravi otkazan odlazak na Britanska Ostrva kao nečemu što se uopšte ne može jesti.“ (Iz govora pretsjednika danskog pen-kluba, Milera, u Kopenhagenu, prilikom otvaranja dvadesetog kongresa pen-klubova).

AMERIKA je ne samo zemlja „neograničenih mogućnosti“, već i zemlja neograničenih reklamnih mogućnosti.

Mnogi misle da je način na koji američki trgovci i političari nude svoje articile i usluge nemoralan. Međutim, to je samo stvar ukusa i navike. Američki monopolisti naučili su svoje sunarodnike na „američki način života“, pa im sada, pored gume za žvakanje, linča, atomske politike, lako prodaju i svoju reklamu.

Pri tome treba samo odbaciti razne nepotrebne balaste kao što su solidnost, čednost, skromnost i slično.

U zemlji reklame ispašao bi smještan ljekar koji bi na vrata svoje ordinacije istakao beznačajnu ploču: „Dr. Braun, hirurg, ordinira od 5 do 7.“ On će nastojati da svojim pacijentima što ubjedljivije prikaže sva svoja preimuntva, recimo ovako:

Operacije samo kod doktora Brauna

Kozmetičko vadenje slijepog crijeva

Kod većih operacija za vrijeme narkoze prvočlanan džez

Lijepo mlade asistentkinje!!! Preimuntva američke reklame sastoji se baš u tome što se ona ne ograničava samo na izvjesne struke i zanimanja, već obuhvata sve što se prodaje za novac. A šta se u Americi ne prodaje za novac?!

KRATKO UPUTSTVO ZA PRIMJENU AMERIČKE REKLAME

REKLAMA

Uzmimo, recimo, kamenoresca. On želi da prodaje nadgrobne spomenike. Ako ne želi da, uslijed gladi, uskoro postane svoj sopstveni potrošač, moraće da ispiše neonskim cijevima nešto u ovom smislu:

Spomenici za pokojnike odličan kvalitet!

Pod našim se spomenicima ugodno i prijatno počiva. Još se nijedna mušterija nije žalila na naše proizvode!

Sa malo fantazije lako je svakome da se snalazi i pronađe nove puteve i nove metode. Prirod-

no je da se reklama ne ograničava samo na trgovinu, već nalazi svoju široku primjenu i među intelektualcima, što dokazuje primjer čikaškog advokata B. Andita, majstora svoje struke:

GANGSTER! Jevtino preuziman odbranu ubistava, učjene, krađe, provale i drugih delikata. Ogromna praksa, dobro uvedena kancelarija sa dva izlaza. Stručni savjeti prije „djebla“. Filijale u svim većim policijskim centrima. Diskrecija čašću zajamčena. B. Andit, advokat, Čikago, pošt fah.

Ako bi neko još imao osjećaj nelagodnosti, neka se samo sjeti da u Americi bez reklame ni da vo ništa ne kupuje. Baš zbog toga i crkve svih vjeroispovijesti oglašuju svoje obrede gerlama, muzikom, hladnim bifeom i usmenom garantijom ljepote na onom svijetu. Neke crkve obećavaju čak i zasebno odjeljenje u raju za crnce i druge nebeloškoće.

Zašto bi ovakvoj situaciji zaoštali političari? Tim prije što postoji ogromna masa neobavještenih ljudi. Mister Keli je pravilno ocijenio situaciju, pa je dao ovakav oglas u novine:

Nabavite svoju političku orientaciju kod mene. Ogroman izbor starih i novih parola za svaku priliku! Pažljiva poslužba. Pretplatnicima javljam promjenu političkog kursa nedelju dana unaprijed. Odlično poznavanje konjukture! Dobre veze sa objema partijama. Kor-tešima za pretsjedničke izbore znatan popust.

Zahtijevajte naš ilustrovani katalog.

Keli, koncesionirani politički biro, Vašington

Ovakva kancelarija je zaista potrebna tamo gdje niko živ ne

zna što je razlika između jedne i druge partije osim što imaju zajedničkog protivkandidata. Navedeno, ta reklama se odnosi manje više samo na pasivne političare. Za aktivne političare nije potrebna reklama, čak ni u Americi, jer

a) ako je politički početnik, uzeće naprsto Trumanove izjave koje su patentirane i garantovane ne sadrže nikakvu obavezu i

b) ako je stariji, oprobani političar, onda se već ionako nalazi u republikanskoj ili demokratskoj partiji.

Ovakvi i slični primjeri još bi se dugo mogli nizati iz svih oblasti poslovnog života, ali oni bi samo dokazali istu tezu da je za sve potrebna reklama, svejedno da li je to fotoaparat ili Maršalova pomoć. Fotoaparat se mora ponuditi u elegantnoj kožnoj futroli, Maršalova pomoć zamotana u dolare i antikomunistički adjuštirung. Glavno je prodati!

Onaj ko bude pametno primijenio ova uputstva, može smatrati da je potpuno ušao u suštini američkog načina poslovanja i postaće dobar biznismen. Treba se samo sjetiti osnovne formule kao što je, na primjer, ova:

Najsolidniji i najsigurniji gvozdeni bokser marke „Niger“ 70% svih linčovanja sa našim patentiranim bokserom!

Nijedna glava ne može odoljeti! A. H.

Šta se radi...
Šta se priča...

KARANTIN

Na osnovu izričite zabrane, ministri nove francuske vlade moraju da izdrže dvomjesečni karantin zbog ozbiljnog zaraznog oboljenja francuske privrede. Ta dva mjeseca nijedan ministar neće moći da napusti Pariz.

Pošto je u pitanju veoma opasno oboljenje, to će ministri dobiti nekoliko dolarskih injekcija.

ELEKTRIFIKACIJA BELGIJE

Elektrifikacija Belgije, shodno Maršalovom planu, sprovodi se ubrzanim tempom. U zatvoru u Briselu svečano je instalirana prva električna stolica.

PRIZNANJE ITALIJI

Italijanski listovi su srdično pozdravili izjavu g. Džemsa Selberba, šefa američke misije u Italiji, prema kojoj Amerikanci smatraju Italiju za bogatu američku koloniju koja raspolaže odličnom radnom snagom. U listovima se naročito podvlači zahvalnost de Gasperijeve vlade što je Italija najzad postavljena na dostojno mjesto, u isti red sa ostalim zapadno-savezničkim maršalizovanim zemljama.

VOJNI PRIRUČNIK

GENERAL FON AJHMAN

LIČNI OPIS: Bomba s monoklom, svastika u ruci, čizme krvavih peta.

NRODNOST: Gestapovska.

ROD ORUŽJA: Otrovni gasovi.

LIČNE ZASLUGE: Likvidirao stotine hiljada rumunskih Jevreja.

ODLIKOVANJA: Veliki krst Funte sterlinga, Dolar II reda.

SADAŠNJI POLOŽAJ: Pomoćnik Glab-paše u operacijama protiv države Izrael.

REAKTIVIRANJE

U Zapadnim zonama Njemačke Angloamerikanci vrše velike vojne manevre. Pošto su svi zadaci izvršeni na opšte zadovoljstvo, to su svi njemački generalstabni oficiri, koji su učestvovali, pohvaljeni.

VRZINO KOLO

U Francuskoj je obrazovana nova vlada. Gotovo svi stari ministri ostali su u vlasti, samo su fotelje promijenili za po jedno mjesto udesno.

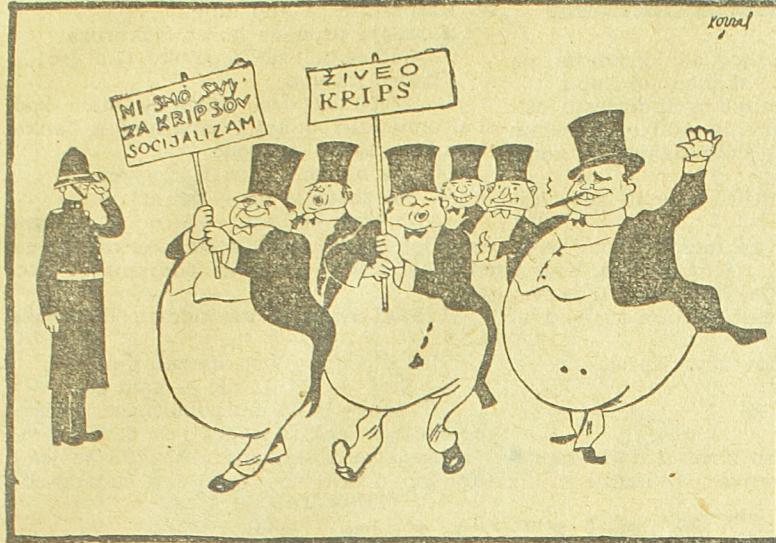
KRSTAŠI

Papa je održao preko radija govor na njemačkom jeziku, upućen konferenciji njemačkih katalika, koja je održana u Majncu ovih dana.

Slušaoci izjavljuju da sveti otac još nije dosegao govornički nivo nacističkih voda, ali je inače vidno napredovao u njemačkom jeziku.

Socijalističke manifestacije u Londonu

Nacionalno udruženje britanskih fabrikanata izjavilo je da svesrdno usvaja Kripsov apel radnicima da pojačaju rad bez obzira na nadnici.

Kolo odgovornosti

POJEDINCI još uvijek olako shvataju riječ odgovornost i gledaju što prije da je se otresu. Jednostavno, uzeli ljudi na sebe ulogu skretničara, pa kad se odgovornost na njih zaleti kao brzi voz, oni — hop! — i prebaće je na drugi kolosjek. Izvještili se toliko u svom amaterskom skretničarskom pozivu da su prosto postali profesionalci. Ako kvalitet počne da ramlje, odmah se, k'o keba iza pojasa, potrže kvantitet. Ako je kvantitet štucovan, skretničar vješto prebacuje odgovornost na — kvalitet. Ako je jedno i drugo zaramalo na obje noge — onda skretničar skrene odgovornost na deseti kolosjek. Na svaki, uopšte, osim na svoj sopstveni. I tako se kolo odgovornosti neprestano vrti u zatvorenom krugu spletu bezbrojnih kolosjeka.

U Beogradu je velika prašina, činjenica je tu, ali odgovornost nije tu, odgovornost je negdje u vasioni, jer oni u Gradskom preduzeću za čistoću odgovornost prebacuju na vjetar: da nije vjetra ne bi bilo ni prašine. A ako se prašina pretvoriti u blato, odgovornost se opet skrene na nebeski aparat, to jest na kišu.

Ako nekom iz Gradskog mlječarstva stavite primjerbu zbog kvaliteta mlijeka, on će svu odgovornost prebaciti direktno na krave. Mlijeko je kravljie, pa neka one trljaju glave i sa odgovornošću!

Ni rejonске potrošačke druđe nisu bolje kad je u pitanju prebacivanje odgovornosti. One su u tom pogledu naše generalno rješenje: krivi su sami potrošači; kao da su svi do jednog vlasnici potrošačkih „T“ — karata samo izvoljevaju: te kajmak, te sir, te salame, te ovo, te ono, — valjda zadruge nemaju već dosta glavobolje oko nabavke sidola, cegera, četki i ostalih korisnih stvari.

Ako je na trolejbusima gužva, krivi su putnici, jer iz nepoznatih razloga prekomjerno upotrebljavaju ovo pervožno sredstvo. Ako za toplih dana nema po kafana-

Cijealom se svijetu ne može ugoditi

— Ja ne znam što grde mogu doku da je loš snabdjevač, kad kući donosi sve.

FILOZOF

U selu Bioski neki Nikodin Rogić, predsjednik Mjesne zadruge, zabranio svojoj kćeri da ide u treći razred osnovne škole.

Ovaj njegov postupak proizlazi je iz dvojakog mudrovanja:

Prvo: ko više zna više i pati.

Drugo: kad čovjek nešto zna, on to može i da zaboravi. A kad sve više i više zna, sve više i više može da zaboravi. Znači, što se više uči, više može da se zaboravi. A što se više zaboravlja manje se zna.

Prema tome, zašto bi njegova kćer dalje učila — bolje da mu čuva ovce.

POREMEĆENA RAVNOTEŽA

Neki frontovci sa Varoš-Kapije podigli su veliku viku zbog toga što je pekar Petar Mladenović ponekiput izmjerio stotinak grama hljeba manje. Ustvari, razloga za viku i nije bilo, jer ako je snalažljivi pekar jednima i izmjerio koji gram hljeba manje, on je zato drugima naplatio koji dinar više, tako „da ne rama ni tamо ni amo“. Ali, ovako lijepo zamišljenu ravnotežu ipak su poremetili organi za suzbijanje špekulacije.

SJETVENI RADOVI

Poslovođa ekonomije Riječkog brodogradilišta u Miljevcima prodao je oveću količinu pasulja, a u knjigama lijepo i uredno proknjižio da je taj pasulj-posilan. A pošto je poslovođa i novac od „posijanog“ pasulja posijao u svoje rođene džepove, mještani sa nestrljenjem očekuju šta će iz ove sjetve iznići, ma da se to i unaprijed može pogoditi, jer nedorad je odavno kazao: Kakva sjetva — takva žetva.

Mali Dokica piše „Ježu“

VIDROVITI LJUDI

UDEDA pajinom društvu rado pričavaju uspehe špekulanata a deda kaže još bre ima vidra ljudi što se snalaze u ova mutna vremena i bore se za stari privatnoinicijativski čar a čika vasa kaže ama nekiput i odrape a deda kaže šta odrape, ko nema neće da kupi a kamo lepe sreće da je sloboda pa d ija mogu d odrpmušterije il da sam bar onako domaćinski proizvođač pa da proizvodim bonove po vezane cene ko onaj milan antonijević iz miličevog sela kod požege što je kupio bon od iljadu dinara za dve iljade pa ga prodo za četiri iljadarke dok se okreće a čika vasa kaže znam al on dobi šes meseci sa prinudnim radom a deda kaže on dobi al ne bi dobio ja s moju mrežu i s moju trgovacku pamet.

Pa su onda naveli bogdana brankovića i nikolu stojanovića najbogatije seljake iz proštinca kod svilajnca što su radnici mesto nadnice davali bon od pet banki pa im tuđi rad dove skoro džabe a čika sima čuo kako kuršumlija ima praktičnog popu dragoslava što je krštavo seosku decu za bonove po vezane cene a baba to čula pa kaže bože me prosti možda mu se omakne pa kad kum dade ime branimir a on zapeva i raba božijeg bonimira.

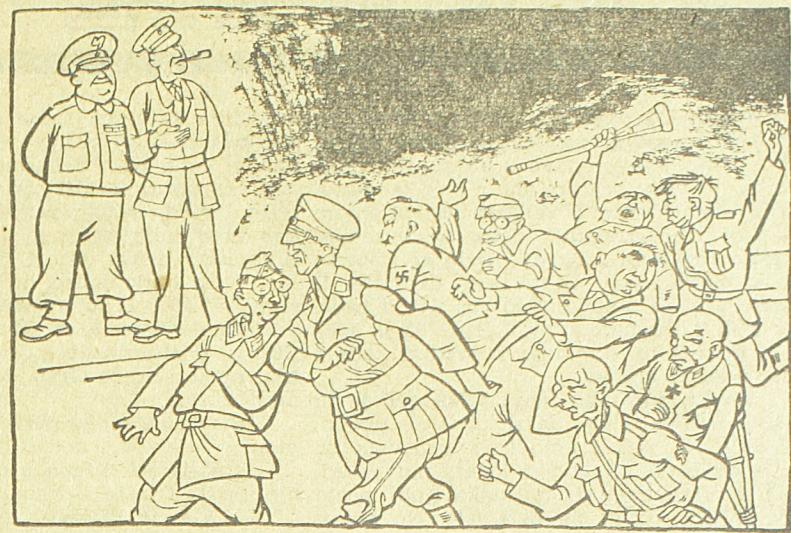
Cika sima da je bogati zemljoradnik prijavio bi svaku desetu svinju za otkup a deda je još veći cicija pa bi prijavio svaku stotu a oni devedeset devet posakrivo bi u mišje rupe makar bile i ugojene a na jezik bi im privezo fatu da ne grokču i slažu se da je jovan dedić iz sombora i uvaćen zato što je samo osamdeset sakrio a šesdeset prijavio a pošto je on prikrio i šes katastarski jutara deda smatra da je i svinje trebo da sakrije u sakrivena katastarska jutra a ne u prijavljenia.

Deda je bio u omoljici kraj pančeva ali se nikako ne seća bogdana ostojinog zvanog čanak što sada ima mali šipil katastarskih jutara to jest trije dva ali čovek praktičan pa imo i nuzzaradu

VAMPIRI

Okupacione vlasti zapadnih sila organizovale su antisovjetske demonstracije u Berlinu.

— Je li, Maks, ko nam je firer od ove dvojice?

SEVOJ SEVOSKE

IEDNA poslovica veli: „Bliža je košulja od kaputa“.

Neki ljudi u oglednoj poljoprivrednoj stanicu u Prištini bukvalno su je protumačili. Evo kako. Ako si, brate, neka glavna fora na državnom imanju, neka najprije vide vajdu tvoja rodinka i prijatelji. I tako je direktor stанице Aleksandar Popović prvo poveo računa o svojim bliskim i dragim. Svom sinovcu gimnazijalcu obračunavao je osam mjeseci u prošloj godini nadnicu po 10,40 dinara, drugoj rođaci, učenici specijalnu nagradu od oko 1.500 dinara, a još jednoj srodnici premiju od 1.000 dinara. Svi su oni vršili važne dužnosti: sinovac mu donosio kafu u kancelariju, jedna rođaka je mljela a druga je kuvala ka-

fu. Postojalo je i jedno njegovo mače koje je lovilo miševe, štećine državnog sektora, ali mu ipak direktor nije dodijelio nikakvu nagradu, jer nije bio sa njim u krvnom srodstvu.

Upravnik imanja Arsenije Petrović slijedio je primjer svoga direktora. O prodaji voća i povrća sa imanja starala se njegova žena, koja inače nije službenica ogrevne stanice. On je računao da je to njegova „bolja polovina“, pa će i na tom poslu bolje raditi nego on ili koji drugi poznani.

Ovu dvojicu pretpostavljenih nije iznevjerio ni brigadir dobra Blagoje Denić. I on je bio ubijeden da ko ne vodi najprije računa o sebi neće ni o drugome. Zato je za vrijeme žetve odveo trideset sezonskih radnika prvo na svoje imanje da mu svrše potrebne poslove, a kad stignu-eh, kolaj rabota-ima vremena i za državno imanje, može da pričeka, neće država da propadne.

Jedinu pometnju u njihove poslove unijela je Kontrolna komisija, koja nije imala razumijevanja za onu poslovicu.

PEČENJE

Počelo je takmičenje između radnika ciglane „Dunav“ u Prihvici i pekarje MNO-a ko će bolje peći svoje proizvode. Dosada su radnici ciglane uspjeli da peku cigle očiste zemlje crvenice, dok je pekarima pošlo za rukom da uz tjesto ispeku otpatke gvožđa, vlakna od džakova, eksere, itd. Nagrada im još nije dodijeljena, jer se prikupljuju podaci o daljim uspjesima u održavanju higijene u pekarima.

ISTI REZULTAT

Magacionera „Prevoza“ u Beogradu Nikolu Vučićevića organi Kontrolne komisije predali su Javnom tužištvu zbog nadene viške od 7.072 kg benzina i 1.932 kg nafta, a šefa saobraćajnog centra „Šumtrans“ u Peći Pantu Veselinovića zbog manjka od 1.515 kg benzina.

— Ja sam zbog viška benzina, a ti?

— Ja zbog manjka benzina.

— Znači, uglavnom, obojica zbog benzina.

VEĆITA STVAR

U MRKOM zelenilu borove šume, sa svojim rogljastim jarko crvenim krovom, sva u obilju jutarnjeg sunca, ta vila prikazivala mi se kao pravi dragi alem-kamen. S velikim nestripljenjem sam otvorio ogromnu, posivelu hrastovu kapiju izvaljenu iz šarki i radosno zakorazio kroz senovito zatravljeno dvorište. U meni je vrilo zadovoljstvo oca dveju beba, komšije. Je l' ti tu misliš decu da uvodiš?

Skameno sam se od iznenadne brige. Čim su u pitanju deca, ja sam kao Kornelij, majka braće Grah. Moji sinovi su — moji ukraši.

Imao sam snage samo da klimnem glavom.

Istrčala mi i žena s četkom za krečeveć je dizao nogu da mu baka ljubi mesto nje, prišla i tašta s decom.

— Sta je, čoveče, de reci? Da nije unutra bio kakav bolesnik? — zavapila mi žena, koja je tri meseca radila kao dobrovoljna bolničarka i sad svuda i na svakom mestu vidi samo opasnost od infekcije.

— Jok, jok, — vrti se šubarica. — Kamo da je bolesnik!

Nevoljno sam povio glavu i čekam kad će žena da mi sruči: „U kakvu si me nesreću dovukao! Ti sve radiš kao muva bez glave!“

— To je — veli — oteto.

No moj komšija progovori:

Upravio je kažiprst na vilu i gleda nas likujući. Njegove očice otrčale su još više u mrštine čela, željne da brzo pročitaju utisak.

Mi odahnu smo. Znali smo već to da je vila — konfiskovana.

— Dobro, — ljutnu se bradati čosa — moje je bilo da vam kaže. Otetu dode mu već i iz svih ostalih, prosto zato da bi se kao prokleto... Ako mene pitate, nemojte otklonio smrad i da bi se i u ona dva moglo decu da uvodite.

Mirno smo nastavili posao. Ja sam pradajući svaki čas decu kako nam čavrlijaju pod borovima, ja i žena smo orno razmahivali metlama. Da bih što podrobnije objasnio sreću koja nas je zadesila, ja sam valjda po deseti put pričao kako je to sve bilo, valjvana, nema ih. I gde ih ima, brave po-kako sam se lepo setio i otisao u Mesni narodni odbor tog sela gde je vila i tražio je, a odbornici mi dali.

Dubre je trebalo iznositi ne samo iz dva odeljenja upotrebljava za stanovanje, moje je bilo da vam kaže. Otetu dode mu već i iz svih ostalih, prosto zato da bi se kao prokleto... Ako mene pitate, nemojte otklonio smrad i da bi se i u ona dva moglo decu da uvodite.

Prešednik nije dovršio rečenicu. U toj godini, drugoj po oslobođenju zemlje, još nisu bili prečićeni planovi za unapredjenje njegovog sela. Ali nešto se svakako smisljalo. Ja sam im od srca želeo da se u budućnosti ova lepa građevina što je moguće bolje iskoristi. Ipak, s druge strane, bilo mi je veoma draga što mogu i ja malčice da posedim.

— Kaži, ženo, alal mi vera, — dragovao sam iznoseći u dvorište prepunu kantu krpetina, između kojih je virila i jedna rastraskana cokula.

— Brate, alal ti vera! — prihvatala je žena radosno.

No čim izidoh u dvorište, kraj ograde videh starog, nepoznatog seljaka. Gleda u nas i nešto vrti glavom. Kao svaki došljak i novajlija, uzvрpoljim se nelagodno i obrati mu se snishodljivo, jednostavno u nama da se povezujem s ljudima:

— Dobar dan. Kako ste? Jeste li vi ovde u komšiluku?

Janko mi je pomogao kad sam istovravio stvari iz kola. Učinio mi se prijatan čovek. Ali ovaj se baš na njega okomio. Ceri se i šapuće:

— Jankova žena toroče kako ga je partija odvikla od pića. A ja se nešto mislim, rečju.

— A koliko bi trebalo da ideš do Beograda? Dvadeset kilometara! Da plačaš autobus i da vučeš! Ovako ti pred kućom.

Ustvari, tako je kako on kaže. Doduše, i njemu bi trebalo da ide dvadeset kilometara do Beograda da proda. I on ide, skoro svako jutro. Ali, veli, to je druga stvar što on ide. Njemu nije nužda da prodaje. A meni je nužda da kupim. I doista je tako.

Došao mom mlađem sinu rodendant. Posle dugog konferisanja mi u kući rešili da za taj slavni rođendan kupimo ništa sitnije

nego — prase. Otišao ja kod komšije. Puno mu dvorište prasadi. Hoće i da proda. Pokaza mi pet-šest šarenkastih.

— Ovima je majka slaba na mleku, od njih ču da ti uhvatim, — kaže.

Poče odmah da ih vabi:

— Gic, gic...

Ali prasad predosetila nož, uzjogunila se. Raspršaše se kud koje.

Komšija pronađe koren kukuruza.

— Sad će oni, samo polako. Gic, gic...

Uzgred mi veli:

— Treba onu decu dobro da 'raniš, kad si u onoj kući otetoj i prokletoj A Janko

ti, čujem, ukrao konopac.

Pojma nemam o kradi konopca.

— Ne znam ja to, — velim.

— Znaćeš, — kaže. — Nego ti pritegnij

starine. Gunju bi ti s leđa skinuo. Kad ti od pića. Neka oni njega odviknu... Gic,

deset hektara.

Prasad neće ni na kukuz. Pouletaše u obor.

Uskoči i on u obor. Ja za njim.

— Stoj, — odbija me — sam ču.

Ali zapeo ja da mu pomognem. Jurišamo obojica. Ipak se iskobeljaše đavoli, pro-

makoše kroz raskovane daske. Ja se još i

obravljaju.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

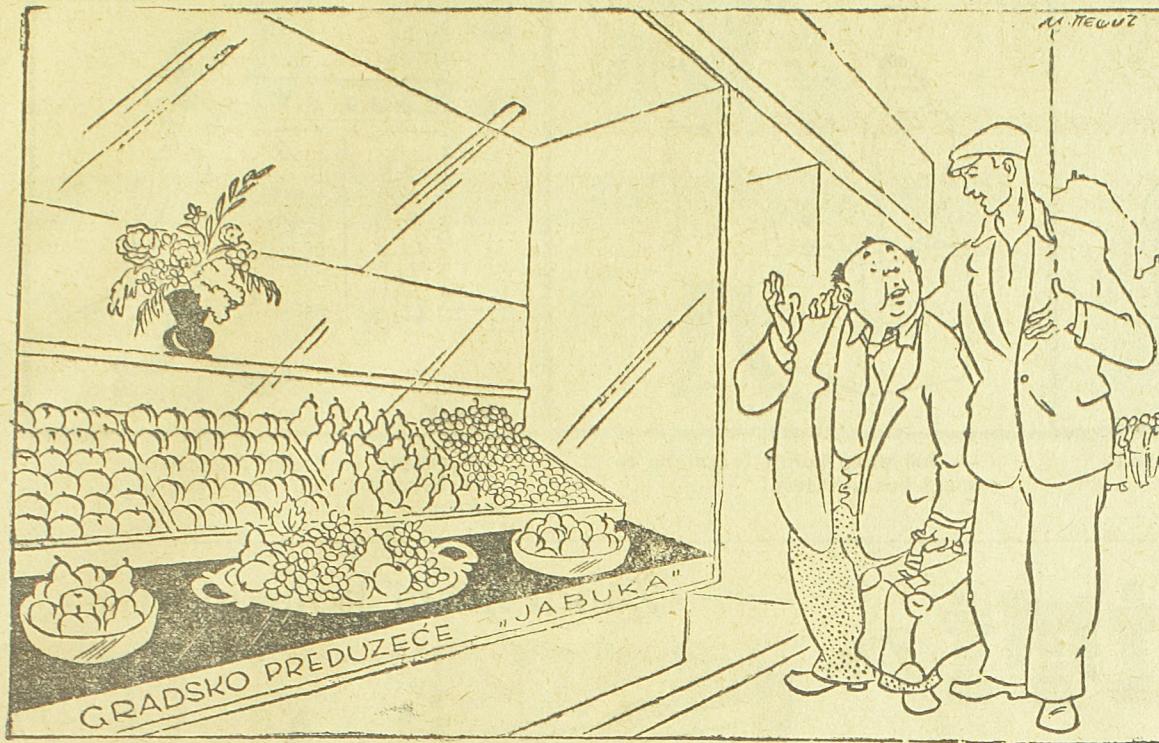
ustitvice.

Brzo je zastrujao život u dotle zapu-

tenoj vili između borova, i to manje u vili, sapleton o neki ubalegan sud čudnog ob-

ustitvice.

Beogradski snabdjevači u Zagrebu . . .

— Vidje li ti kako lijepo sortiraše?
— Lako je njima, kolega, da sortiraju kad su najprije nabavili robu.

MOJ POBRATIM

SVRATIM prije neki dan kod mog pobratima Žarka — onako, uzgred, našao se u njegovom kraju — pa da vidiš reku, šta mi radi pobra. Nudem ga kod kuće, sjedi za stol razvašario neke haritje oko sebe, neke crteže i računice, razdrljio košulju, prste zabilo u kosu — zakopao se čovjek, pa samo što vatra ne bije iz njega.

— Šta radiš to? — pitam ga
ja. — Otkad ti ode u inženjere?
On se obradova kad me vidje:
— E, baš fino što si došao! Ti
si bar malo studirao tehniku. Da
mi pomogneš. Sjedi.

Objasni mi čovjek svoju muku. Za njihovo preduzeće treba da se naprave priručne radionice i garaža i magacin neki, i zgrada uprave, i još neke krupnije i sitnije draguljne, pa on treba sad da napravi kao neki program šta i kako da se radi, prema potrebama preduzeća. Dao mu direktor zadatku da napravi načrt svega toga (a on pomoćnik direktora) i to do ponedjeljka, pa on ponio posao kući, da ga mirnije i ljepe svrši.

Ama, ostavi, ne znam ti ja to ništa — branim se ja. — Kad sam ja i kad napustio tehniku!

On ne da ni opepeliti:

— Batali, — kaže — nemoj da se izvlačiš. Četvere vči više vide. Nego, slušaj, pa pomaži, a ja ču da ti pokažem šta sam ja ovdje iskombinovao.

Ja, šta ču, sjednem, zapalim cigaretu, slušam, gledam, a on samo veze:

— Ovo je vidiš, garaža. Istina, sad imamo samo jedna putnička kola i dvoja teretna, ali sam ja predviđao garažu sa deset boksova i mehaničarsku radionicu u nju. Sve od armiranog betona. Volim ti, brate, solidnost. Kad se gradi — nek se gradi. A ovo ovde, to ti je magacin za ambalažu, za one korpe i špajole, i sandučice i buriće. Sad imamo jednu šupu pet metara sa sedam i po, a pazi šta ja predviđam. Slušaj: magacin za ambalažu. Zgrada od 750 kvadratnih metara, od tvrdog materijala, sa betonskim padom i gvozdenim vratima i prozorima, bez stubova i zidova u sredini, nego potpuno slobodan prostor...

— Cekaj, stani! — prekinem ga
ja. — Sta petljaš to »bez stubova
u sredini«? To poskupljuje, a tebi
stubovi ne smetaju, kad je to neka sitna roba.

— Nemoj da me prekidaš. Čekaj da ti ja sve izložim, a ti poslije stavljaj primjedbe. Ako hoćeš, ti bilježi da ne zaboraviš — evo ti olovka i blok.

— Kad dođe komisija, svaka deseta da se javi.

Nastavi ti moj pobratim, a ja samo betonu, u masivnoj gradnji, Široko, prostrano, u staklu, u čeliku, put u samom krugu: put ši-rine osam metara, od betonskog kolovoza, sa obostranim pješačkim stazama po dva metra...

— Ama, čekaj, pa niste vi neki kombinat, nego malo preduzeće...

— Ovo je pristupni put i u finoj obradi... jer: kad se gradi — nek se gradil...

Zahuktao se moj pobratim u izlaganju, a kad je najzad udario tačku i zapitao me za mišljenje, ja odrezah:

— Sve je to lijepo i krasno. Samo, pobratime, zašto kažeš?

— Kad se gradi, nek se gradi? Reci, brate, srpski: Kad se arči, nek se arči...

On me pogleda razrogačeno.

Nismo se tada složili, već desetak dana kasnije, kad je projekt pretresla Planska komisija.

M. M.

ZAŠTO? — ZATO!

— Ne prekidaj. Primjedbe poslije. Kad se gradi nek se gradi.

Pa ti moj pobratim nastavi da ređa: treba mu upravna zgrada a svaka soba u njoj mala sala, treba mu skladište goriva, taman za petogodišnju rezervu, treba mu ložionica, trebaju mu liftovi, trebaju mu rezervoari za vodu —

— Zašto je jedini hotel u Ko- lašinu pretvoren u filijalu Klasne lutrije?

■ Zato što Uprava hotela nikad ne zna ima li slobodnih soba za prenoćište, pa se putnici uzduju jedino u sreću.

■ Zašto se gradsko preduzeće samo što mu ne trebaju i kule u Banjoj Luci koje se brine o u vazduhu. Čak se sjetio i stakle-parkovima zove baš „Čistoća“?

ne bašte — »za reprezentaciju da imamo svoje sopstveno cvijeće«.

■ Zato što je sve parkove i travnjake tako lijepo očistilo od A sve to da bude u armiranom trave da je više nigdje nema.

Gazda-Jovina svinjarija

Zemljoradnik Jovan Dedić prijavio je od 96 svinja svega 16.

— Kad dođe komisija, svaka deseta da se javi.

Istinite BAKA

BUNAR

Bila jednom jedna upravnica osnovne škole u Kačarevu pa se zvala Zagorka. Eleml, došla ona kod sekretara Mjesnog narodnog odbora i požalila se kako je u školskom dvorištu bunar neispravan, pa joj trebaju daske, kako se neko dijete ne bi omaklo i u bunaru udavilo.

Sekretar je saslušao i odmah odobrio da sa gradilišta zadružnog doma uzme građe koliko je potrebno, te da bunar opravi i djecu od opasnosti spase. Upravnica se vrati u školu i za vrijeme časa izvede svu djecu iz dvije učionice, tako da se postroji 120 đaka-đačića.

Išli oni tako, išli pod komandom svoje upravnice i dođu na gradilište zadružnog doma. Mala djeca, ali mnoge ručice, pa ti oni poduhvate trideset greda, veliki broj letava i dasaka, pa, nogu po nogu, sve to lijepo prenesu u dvorište upravnice i tamu slože i poređaju.

Ali, da vidiš čuda, navrnu ti dva odbornika u školsko dvorište, obazru se, razgledaju i imaju šta vidjeti: bunar ispravan, nije ni bio pokvaren, pa se ona grđana japija nije ni morala trošiti. I oni bi pomislili da tu ima nešto začarano, da im ne sleti na rame golub i šapnu im da je upravnica htjela da opravlja bunar na taj način što bi onu građu lijepo isjekla i postepeno stavlja u svoj šporet, da se razgori i lijepo razbukti. A kad čovjek u hladne decembarske dane dođe spolja pa se ogrije, to mu je isto kao kad se po ljetnjoj pripreci napije svježe bunarske vode i utoli žed.

Nekad bilo, sad se pri povijeda — kod nadležnih.

SUVODZIDAR

Bio jednom jedan rukovodilac građevinskih radova po imenu Miloje Jović, pa stišao u Krepoljin kod Žagubice i rekao: „Ja ču vam sazidati takav zadružni dom da će se svi čuditi.“ Seljaci se grđno obraduju, jer su sve pripremili, i sama Promisao nanijela im čovjeka vična da rukovodi zidanjem.

A naš ti Miloje objasni kako se više ne zida temelj kao što se prije zidao, nego on ima nove, svoje metode. Veli, on će im uštediti mnogo maltera, a za pjesak se ne moraju mučiti da ga prosijavaju. Seljaci vrte glavom, kako će temelj bez maltera, ali onaj tjera svoje, pa naređuje da se slaže kamen na kamen, jedva ih malo premažu, pa skoro slobodno stoji svaki za sebe, sve po Milojevoj metodi. Ni je dao ni da se teže kamen, kako bi se bolje slagao, nego ih je ubjedivao da kamenje treba da bude što više kao u prirodi, jer što priroda sazida, to je jače od muke čovjekove.

Elem, sazida ti on tako temelje

na svoj način, a kad bi sve gotovo, stade kamenje da se odvajljuje i ruši, a dodoše stručnjaci i ustanoviše da šteta iznosi 79.100 dinara.

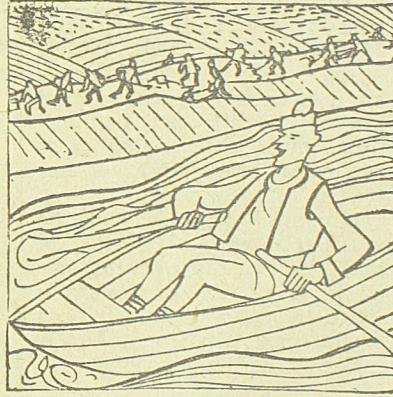
A Miloje, veselnik, ne zida više zadružne domove, jer je njegova metoda krepala u Krepoljinu, zajedno s parama i trudom zadrugarskim.

Poštar vilenjak

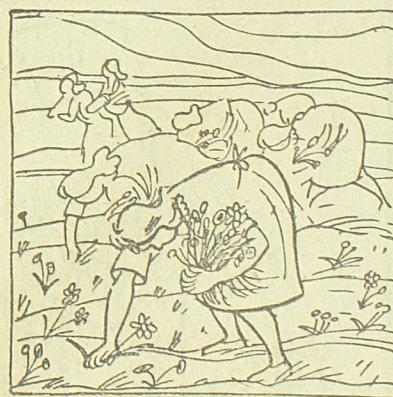
Bio jednom vilenjak koji se od krštenja zove Milivoje Cuk, ali su njega druge vile i vilenjaci zadužili da se primi raznošnja pošte u Odžacima. Ali jednog dana Cuk uhvati uk, pa što pošiljaoci za dan napišu on za tili čas pocijepa i uništi. Pismoprinci, koji su postali tako nepismoprinci, ili pismoneprinci, čekali, čekali poštu, pa kad im se dosadi krenu da traže tu alu što im proždire pisma, pa tako tragajući nađu na jednu napašteni ukletku kuće u ulici ukletog Bana Jelačića i tamo otkriju rpu pocijepanih neisporučenih koverata.

I tako doakaše vilenjaku Cuku, jer kad mu pronađeš ukletu razvalinu, pogodio si ga u Ahilovu petu.

Savremena narodna lira

Oj, Moravo, moje selo ravno, jesni ravno nisi vodoplavno.

Dolinom se šetale, ali ne bez cilja, pa su dosta nabrale lekovitog bilja.

Jače bije srce u menika, jer je normu premašio dika

PUNE OCI — PUNO SRCE

UZDUŽ I POPRIJEKO

Odvajkada je poznato da ne može svaki čovjek sve da zna. Zato i nije nikakvo čudo što Uprava fabrike šećera „Vrbas“, nije tako dobro poznala poljoprivredne poslove. Naime, Uprava nije znala da pšenica poslije košenja treba da se i ovrše i smjesti u magacine, pa je, iz pustog neznanja, ostavila 100 jutara pokošenog žita da se razvlači uzduž i poprijeko, čime je uzgred zasluzila da se po ovakvom njenom staranju o narodnoj imovini — udari i uzduž i poprijeko!

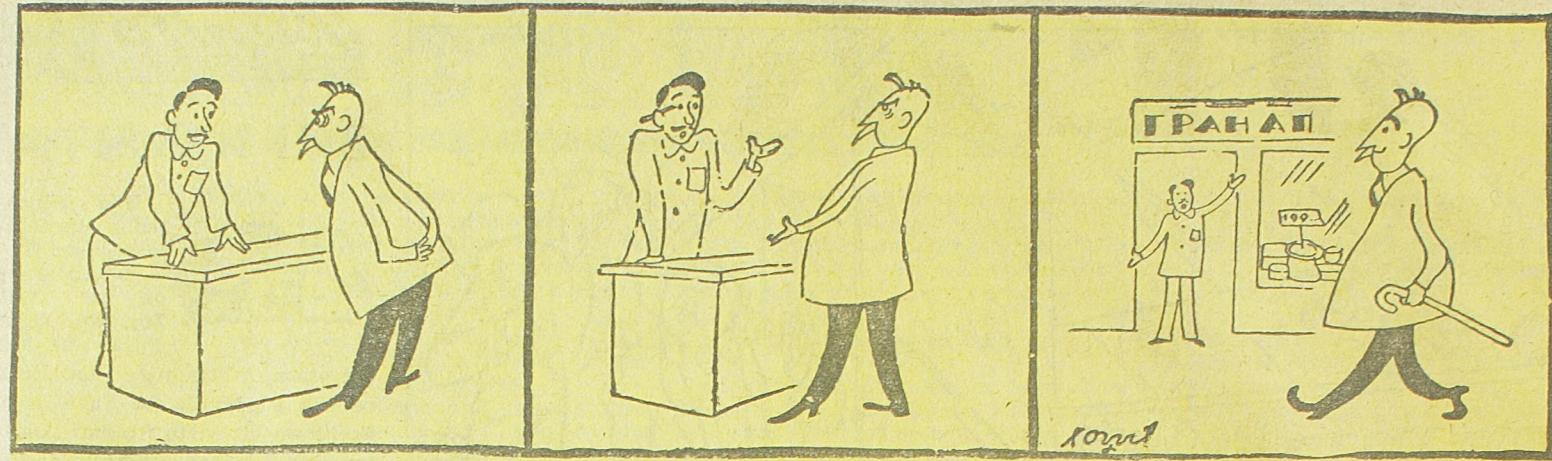
GEOLOGIJA I DISTRIBUCIJA

Stanovnici Zelenike bili su svjedoci zaista neobične prirodne pojave. Jednoga dana na inače ravnoj morskoj obali — pojavilo se čitavo jedno brdo. Stanovnici su povjerovali da je u pitanju geološki poremećaj. Htjeli su da traže objašnjenje od nekog geologa. Međutim, ustanovilo se da je „brdo“ sastavljeno od 40 vagona drvene građe i 15 vagona ostale robe, namijenjene preduzećima u Baru i Kotoru. Pa pošto se ta roba nikako ne isporučuje gdje treba, bilo je jasno da objašnjenje ove „prirodne“ pojave treba tražiti od distribucije, a ne od geologije.

IZLETI BEZ „PUTNIKA“

Zivot krovne hartije, uopšte uvezši, nije mnogo zanimljiv. Okače je tako na neki krov i cito svoj život proveđe na istom mjestu. Međutim, jedan vagon tog nesrećnog artikla imao je naročitu sreću. Zahvaljujući distributerkoj mudrosti, nekoliko stotina rolni doživjelo je interesantno putovanje od fabričkog stovarišta u Alipašinom Mostu do prostranih magacina „Gvotebih“-a u Tuzli. Poslije dužeg i vrlo prijatnog boravka u magacinu sreća se ovoj krovnoj hartiji opet osmehnula, jer je došao nalog da se sve rolne prekotrljaju — natrag u Alipašin Most.

Krovna hartija se ipak ne vraća u stovarište iz kojeg je pošla na ovu dužu šetnju, nego će se usidriti prekoputa u magacinu Šumsko-industriskog preduzeća u Alipašinom Mostu. Bar je vidjela svijetu.

— Kažete da šećera u slobodnoj prodaji više nema!
— Kako to?

— Još niste dobili šećer! Pa to prelazi svaku mjeru!

— Stigao je šećer, čika Perol
— Ne treba mi sad kad ga već ima.

Možbiti

Od pre neke nedelje počeli kod nas činovnici da se nešto šale. Došao tako jedan kolega, pa mi kaže:

— Migole, pipni moj džep!
A ono, u njegovom džepu od kaputa, nešto okruglo, drvenasto, pamučasto, ne možeš da uhvatiš ni za rep ni za glavu.

— Sta je to? — pitam ja.
— Ima to i kod mene! — veli drugi kolega. — Pipni samo.
Opet tako nešto okruglo na čoće, u džepu od kaputa, ne mogu nikako da se setim šta je.
I treći se hvali tom zagonetkom u džepu. On je i neki sti-hoklepac, pa mi kaže:
— Često ne znam zašto, ženice i tašto, ja se tol'ko pašt'o, uzalud se rešo spremam, kada ničeg nema. Dašto mi ti dašto! Nosim ga al' rašto?
— Idite vi dođavola! — kažem ja njima. — Kažite mi lepo srpski šta je to.
— To je možbiti.
— Šta je?

— Možbiti, — veli i drugi.
— Možbiti, — ponavlja i treći.

I svaki se ponosno pipa po svome desnom džepu od kaputa. Šalili se sa mnom nekoliko dana. A onomad moja Sandra kaže meni:

— Baš si neki smetenjak! Drugi ljudi ponesu možbiti, pa donesu sandale iz sindikalne podružnice, donesu neki krompir, donesu i ribu, a ti možbiti nikad i ne nosiš...

— Sando, dosta je što me u kancelariji zavitlavaju sa tim zagonetkama...

— Uvek je za tebe bila zagonetka dobro snabdevanje, a drugi ko od šale nabave i kačavalj, i vatelin za zimske kapute, pa čak i grožđe.

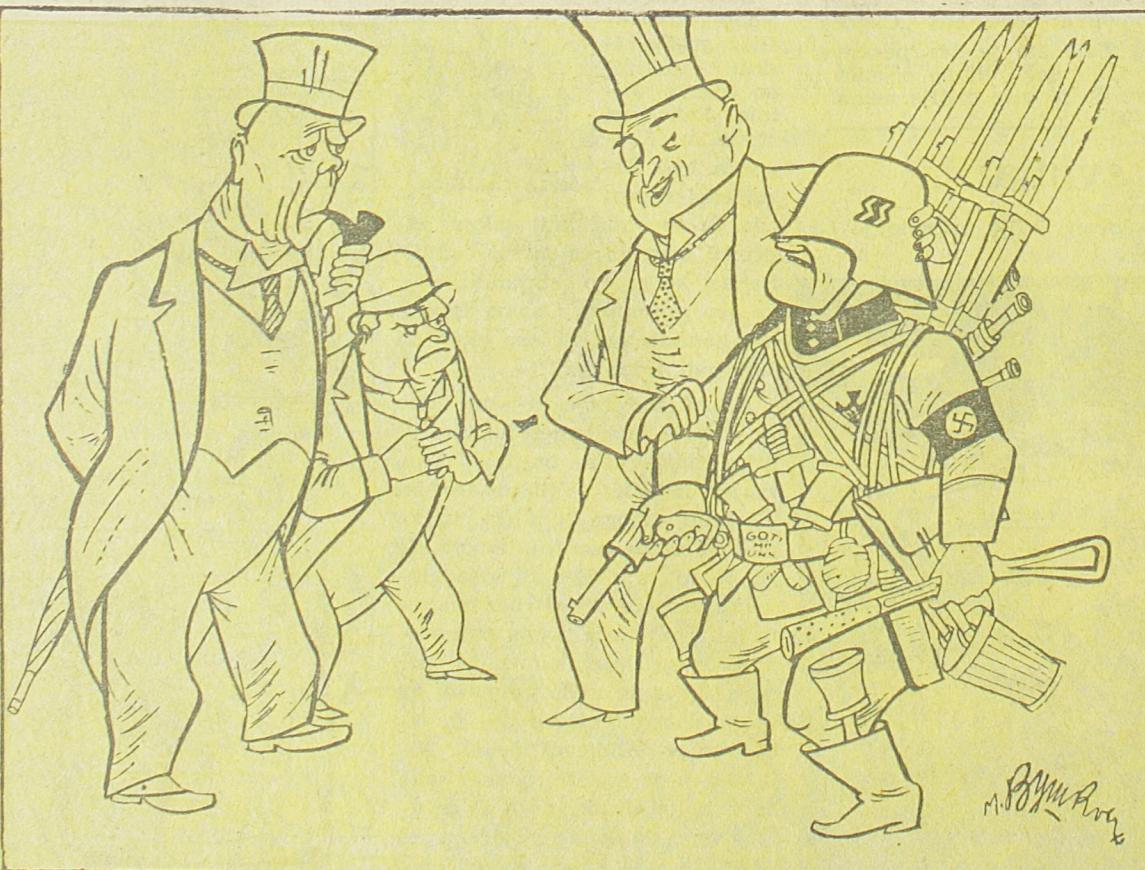
— Ali šta je to možbiti? — pitam ja zaprešćen, otprilike onako kao što bi neko pitao šta je to kamen mudrosti.

A ona mi donese onda možbiti.

Vi svakako znate: možbiti su ona dva drvena kruga o kojima visi mreža, zembilj koji se strpa u džep, jer u sindikalnoj podružnici, u zadruzi, u Granapu, na putu ka kancelariji ili ka kući, ili uopšte u nekome kutku ili puta zavijutku — nečega možbiti a može i ne biti, ali nikakva šteta nije ako možbiti gurnemo u džep.

Milivoje Golubović-Migol

MEZIMČE

— Ne bi mu, gospodo, trebalo ništa uzimati na ime reparacija. Vidite i sami kako mu to lijepo stoji!

Izdaje Savez udruženja novinara FNRJ — Uređuje Redakcioni odbor — Glavni urednik Ljubiša Manojlović. Uredništvo: Staljingradska 31. — Tel. 22-423 i 27-529. Administracija: Terazije 31 međusprat — tel. 28-451. — Čekovni račun 1-906019. — Štamparija „Omladina“ Voj. Mišića 19. Telefon 50-924-26 lokal 58. Beograd.

Žandarski komentari

— Zamisli, gos'in vodniče, da su nam još i ovi studirali dok smo mi bili aktivni žandari!

— Ama, gos'in naredniče, kao da su i studirali. Oni i studenti oduvijek su u vezi.

Sami sebe saplićemo . . .

Kolosječni materijal stanice Glibovac već duže vremena leži razbacan po staničnom drumu. Kako je time putnicima i okolnom stanovništvu pružena dragocjena prilika da se besplatno snabdiju dobrim zavrtnjima, pločicama, kvačicama i raznim tifonima — službenici ove stanice se čvrsto nadaju da će uskoro osvanuti dan kada se više neće morati da sapliču o taj, razbacani materijal.

Lokomotive i dodole

PORED ložionice „Crveni krst“ tekla Nišava. Tekla po svojoj volji. Voda iz rijeke korišćena je za napajanje lokomotiva. Ali otkako je prokopan Nišavski kanal smanjen je vodostaj u rijeci i lokomotive se napajaju čak na niškoj željezničkoj stanicici.

Mogli su svojevremeno da se iskopaju i arterski bunari, ali glavni inženjer ložionice bio je neki inadžija. Smatrao se pokradenim — ukrali mu vodu — i čekao da mu sada vodostaj sa neke druge strane nadoknade. Neka prokopaju novi kanal do Morave i vrate otetu vodu.

Kako nadležni ne misle da prokopaju novi kanal, a lokomotive još uvijek gube po dva-tri sata odlazeći u nišku stanicu na napajanje, to glavni inženjer predlaže novu kombinaciju za dobijanje vode: festival dodola — ne bi li se umilostivili nebeski birokrati da redovno liferuju potrebne kontingente kiše i podignu vodostaj Nišave.